

УДК 378.018.8:37.011.3-051]:001.895+005.963.2](045)
DOI: 10.31499/2706-6258.1(15).2026.359618

МОДЕЛЬ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВИКЛАДАЧА ДО ВИХОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ІННОВАЦІЙНІ ІНСТРУМЕНТИ ТА МЕНТОРСЬКИЙ СУПРОВІД

Олександр Брицький, аспірант, Уманський національний університет.
ORCID: 0009-0005-6890-7068
E-mail: oleksandr.brytskyy@udpu.edu.ua

У статті розкрито модель підготовки майбутнього викладача до виховної діяльності, що базується на поєднанні інноваційних технологій, діяльнісного підходу, менторського супроводу та рефлексії. Проаналізовано теоретичні основи формування виховної компетентності, обґрунтовано структурні компоненти моделі та етапи її реалізації. Окреслено перспективи подальших досліджень у напрямі цифровізації менторства та розвитку супервізійних практик у системі педагогічної освіти.

Ключові слова: підготовка викладачів; виховна діяльність; менторська підтримка; інноваційні педагогічні інструменти; практико-орієнтований підхід; виховна компетентність; професійна готовність; рефлексивна практика; вища освіта.

MODEL OF FUTURE TEACHER TRAINING FOR EDUCATIONAL ACTIVITIES: INNOVATIVE TOOLS AND MENTORING SUPPORT

Oleksandr Brytskyi, PhD Student, Uman National University.
ORCID: 0009-0005-6890-7068
Email: oleksandr.brytskyy@udpu.edu.ua

The article presents a theoretical and practical substantiation of the model of training future university teachers for educational activity. The purpose of the study is to develop and describe a comprehensive model that ensures the formation of readiness for educational work through the integration of innovative pedagogical tools, practice-oriented approaches, mentoring support, and reflective techniques. This model is designed to meet the modern challenges of higher education and respond to the growing demand for a teacher who performs not only instructional but also formative functions in student development. The research methodology combines theoretical analysis, synthesis and generalization of pedagogical sources, as well as elements of modeling and systematization. The article reviews scientific literature on competence-based, activity-based, student-centered and personality-oriented approaches to teacher training. The practical components of the model were formed based on the analysis of innovative practices in educational institutions, including the use of case methods, role-playing games, coaching, mediation, and mentoring. The structure and implementation stages of the proposed model were developed through pedagogical observation and the analysis of best practices in higher education. The developed model includes four interconnected components: an innovation-technological component, a practice-oriented component, a mentoring component. The model is implemented through a four-stage process: diagnostic-motivational, educational-interactive, practical, and reflexive-evaluative. The study confirms that this approach creates a holistic educational environment where future teachers can integrate theoretical knowledge with practical skills, gradually forming their educational competence. The implementation of this model contributes to the formation of professional-subjective readiness for educational activity among future teachers, enhances their reflective culture, and develops communication, leadership, and organizational skills.

Keywords: teacher training; educational activity; mentoring support; innovative pedagogical tools; practice-oriented approach; educational competence; professional readiness; reflective practice; higher education.

Сучасна система вищої освіти України ставить нові вимоги до професійної підготовки викладача, зокрема у сфері виховної діяльності. В умовах суспільних трансформацій, викликів воєнного часу, посилення ролі освіти у формуванні свідомого, патріотичного, соціально відповідального громадянина, зростає значення виховного компоненту в роботі викладача. Майбутній педагог має бути не лише передавачем знань, а й наставником, фасилітатором, здатним формувати цінності, світогляд та соціальні компетентності студентської молоді.

Актуальність окресленої теми зумовлюється необхідністю розробки ефективної моделі підготовки викладача до виконання виховної функції, яка б ґрунтувалася на сучасних інноваційних підходах. Особливу цінність у цьому контексті набувають діяльнісні форми навчання: кейс-методи, рольові ігри, коучинг, медіація, участь у реальних проєктах, що моделюють виховну діяльність у професійно наближених умовах. Не менш важливою складовою є менторський супровід, який забезпечує індивідуалізацію підготовки та передання практичного досвіду через наставництво.

Таким чином, створення ефективної моделі підготовки майбутнього викладача до виховної діяльності із застосуванням інноваційних інструментів та менторської підтримки є не лише своєчасним, а й стратегічно важливим завданням для системи вищої педагогічної освіти.

Аналіз сучасних наукових досліджень засвідчує актуальність проблеми формування готовності майбутніх викладачів до виховної діяльності в контексті впровадження інноваційних технологій та діяльнісного підходу. У фокусі уваги науковців – питання менторства, використання кейс-методу, рольових ігор, коучингових та фасилітаційних технік. Зокрема, *Оксана Волошина* у своїх дослідженнях запропонувала концептуальну модель підготовки майбутніх педагогів до виховної діяльності. Вона обґрунтувала систему підготовки, що включає мотиваційно-ціннісний, когнітивний та діяльнісно-рефлексивний компоненти. Дослідниця акцентує увагу на інтеграції теоретичних засад із практико-орієнтованими формами навчання, що сприяє формуванню фахової готовності здобувачів вищої освіти до реалізації виховних функцій у професійній діяльності [1, с. 45].

Дослідниця *Вероніка Одарченко* вивчає роль менторства як ключового елемента професійного розвитку педагога. У її роботах наголошено, що менторинг сприяє формуванню рефлексивної культури, професійної ідентичності та забезпечує ефективний супровід майбутнього викладача на етапі становлення його професійної позиції. Реалізація програм менторства сприяє підвищенню якості освіти, професійному зростанню викладачів та формуванню позитивного робочого середовища [4, с. 197].

Слушною для нашого дослідження є наукова думка *Світлани Ястремської*, яка вважає, що ментор – це «керівник, учитель, наставник, невідступний наглядчач. «Менторство» передбачає відносини наставництвом між людиною, в якій відсутній досвід певній сфері, та досвідченим фахівцем. В освіті менторство розуміється як дидактичні, особистісні довготривалі взаємини між досвідченим наставником і студентом-новачком, які дозволяють останньому розвиватися професійно, академічно або особистісно» [5, с. 55].

У своїх працях *Марія Каткова* досліджує шляхи вдосконалення професійної підготовки майбутніх учителів до виховної роботи. Авторка акцентує увагу на важливості формування гуманістичної педагогічної позиції, розвитку педагогічної рефлексії, комунікативних навичок та вмінь приймати педагогічно доцільні рішення у виховних ситуаціях [2, с. 35].

Серед зарубіжних науковців варто відзначити *Özcan Palavan, Nurdan Ozreberoglu Kirikkaleli та Ahmet Güneyli*, які у своєму дослідженні аналізують

вплив менторських програм на професійну стійкість та готовність до викладання. Дослідники дійшли висновку, що ефективно наставництво сприяє адаптації здобувачів вищої освіти до реальних викликів професії, зміцнює їхню впевненість і підвищує якість майбутньої педагогічної діяльності [6].

У контексті використання інноваційних освітніх технологій у підготовці викладачів вагомими є праці *Людмили Козак*, яка досліджує особливості застосування кейс-методу як ефективного інструменту моделювання складних педагогічних ситуацій. Авторка доводить, що кейс-технології дозволяють здобувачам вищої освіти розвивати навички аналізу, критичного мислення, комунікації та прийняття рішень у складних виховних умовах [3, с. 56].

Таким чином, аналіз праць сучасних науковців свідчить про необхідність системного та комплексного підходу до підготовки майбутніх викладачів, де важливу роль відіграють інноваційні методи, практико орієнтоване навчання та менторська підтримка як умови ефективного формування готовності до виховної діяльності.

Виховна діяльність викладача в сучасному закладі вищої освіти розглядається як системна, цілеспрямована педагогічна взаємодія з учасниками освітнього процесу, спрямована на формування у здобувачів вищої освіти світоглядних орієнтацій, соціальних компетентностей, морально-етичних переконань, здатності до критичного мислення та відповідальної громадянської позиції. В умовах трансформації української освіти та суспільства в цілому виховна функція викладача набуває особливої значущості, оскільки вона забезпечує не лише передання знань, а й ціннісне, культурне та соціальне зростання особистості [2, с. 37].

Поняття готовності до виховної діяльності трактується як складна інтегрована характеристика особистості майбутнього викладача, яка відображає рівень сформованості відповідних знань, умінь, ставлень і якостей, що забезпечують ефективне виконання виховних завдань у професійній діяльності. У структурі цієї готовності виокремлюють такі ключові компоненти:

- *мотиваційний компонент*, який відображає наявність у суб'єкта внутрішньої потреби здійснювати виховну діяльність, ціннісного ставлення до неї та усвідомлення її важливості для професійної реалізації;
- *когнітивний компонент*, що включає знання з теорії та методики виховання, психології розвитку особистості, педагогічної етики, технологій організації виховного процесу;
- *операційно-діяльнісний компонент*, який охоплює практичні вміння планувати, організовувати, реалізовувати та оцінювати виховну діяльність, використовувати інноваційні педагогічні технології;
- *рефлексивний компонент*, що виявляється у здатності викладача до самоаналізу, критичного осмислення власних виховних дій, готовності до їх корекції та вдосконалення [2, с. 39].

Методологічне підґрунтя підготовки майбутніх викладачів до виховної діяльності становлять низка сучасних науково-педагогічних підходів. Зокрема, *компетентнісний підхід* зорієнтований на формування цілісної системи професійних компетентностей, що дають змогу викладачеві успішно діяти в різноманітних виховних ситуаціях. Він передбачає результативність навчання, що виявляється у здатності застосовувати знання на практиці.

Діяльнісний підхід акцентує увагу на активній включеності здобувача вищої освіти у процес навчання, його здатності до організації, реалізації й оцінки виховної роботи. Згідно з цим підходом, саме діяльність виступає головним чинником формування професійних якостей.

Особистісно орієнтований підхід передбачає побудову освітнього процесу з урахуванням індивідуальних особливостей здобувачів вищої освіти, їхніх освітніх потреб, цінностей, стилю навчання, що є запорукою ефективного формування суб'єктності в педагогічній діяльності.

Студентоцентричний підхід зміщує акценти з викладача як носія знань на здобувача вищої освіти як активного учасника освітнього процесу, здатного самостійно здобувати знання, формувати власну освітню траєкторію, брати відповідальність за власне навчання й розвиток.

Інтеграція вказаних підходів створює теоретичне підґрунтя для побудови ефективної моделі підготовки майбутнього викладача до виховної діяльності, що відповідає сучасним вимогам вищої освіти, суспільного запиту та тенденціям розвитку педагогічної науки [1, с. 48].

Сучасна парадигма підготовки майбутніх викладачів до виховної діяльності передбачає широке впровадження інноваційних педагогічних технологій, які не лише активізують освітній процес, але й сприяють глибшому засвоєнню змісту виховної функції педагога. Інноваційні інструменти стають ключовими чинниками формування професійної готовності здобувачів вищої освіти до реалізації виховних завдань, забезпечуючи інтеграцію теоретичних знань і практичних навичок.

Одним із найефективніших засобів професійної підготовки є *кейс-метод*, який дає можливість моделювати складні, багатокomпонентні виховні ситуації, наближені до реального педагогічного досвіду. Він зорієнтований на аналіз нетипових випадків з виховної практики, вимагає від здобувачів вищої освіти аргументованого прийняття рішень, формує вміння працювати в команді, вести діалог, здійснювати оцінку педагогічної ситуації та прогнозувати її розвиток. Застосування кейсів в освітньому процесі дозволяє сформувавши важливі компоненти виховної компетентності: критичне мислення, емпатію, етичну чутливість [3, с. 60].

Рольові та ділові ігри становлять ще один важливий інструмент моделювання виховних процесів. Їх застосування створює умови для активного залучення здобувачів вищої освіти до імітації реальних виховних подій, зокрема: кураторських годин, зустрічей студентського самоврядування, розв'язання конфліктних ситуацій у студентському середовищі. Завдяки ігровим формам навчання майбутні викладачі розвивають комунікативні вміння, лідерські якості, вчаться організовувати виховну взаємодію на основі партнерства й поваги [3, с. 59].

Актуальності набуває використання *коучингу та медіації* як новітніх технологій у сфері виховання. Коучинг орієнтований на розвиток потенціалу особистості через індивідуальну підтримку, постановку цілей, створення умов для самостійного пошуку рішень. Медіація, у свою чергу, забезпечує опанування технік ненасильницької комунікації, сприяє врегулюванню конфліктів у студентському середовищі, формує вміння бути посередником у розв'язанні суперечок. Застосування цих методів сприяє формуванню толерантності, здатності до активного слухання, відкритого діалогу та підтримки [5, с. 56].

Особливе місце у системі підготовки займають *тренінги психолого-педагогічної рефлексії*, які спрямовані на розвиток здатності здобувачів вищої освіти до осмислення власної педагогічної діяльності. У ході таких занять майбутні викладачі аналізують власні дії, визначають сильні та слабкі сторони у взаємодії із здобувачами вищої освіти, формують індивідуальне педагогічне кредо. Рефлексивні практики сприяють професійному самопізнанню, формуванню стійкої виховної позиції, розвитку етичної відповідальності за результати власного впливу на студентську аудиторію [5, с. 57].

Отже, впровадження інноваційних інструментів у підготовку майбутніх викладачів дозволяє не лише актуалізувати процес навчання, а й формує цілісну

систему професійної виховної компетентності, необхідної для ефективної педагогічної діяльності у сучасному освітньому просторі.

Одним із ключових напрямів удосконалення професійної підготовки майбутніх викладачів до виховної діяльності є впровадження практико-орієнтованого підходу, який забезпечує тісний зв'язок між теоретичним навчанням і реальними умовами професійної практики. Зазначений підхід передбачає активне залучення здобувачів вищої освіти до виконання завдань, що максимально наближені до тих, які виникають у реальному виховному середовищі, або ж безпосередньо здійснюються в ньому.

Особливої значущості набуває організація *студентських виховних проєктів*, зокрема волонтерського, соціального, національно-патріотичного, культурно-просвітницького спрямування. Такі форми діяльності створюють умови для формування та закріплення практичних навичок організації виховного процесу: від ідеї та планування до реалізації, рефлексії та оцінювання результатів. Участь у виховних проєктах сприяє розвитку здатності до командної взаємодії, самоорганізації, прийняття відповідальності за результат, а також формуванню лідерських якостей і громадянської активності [1, с. 49].

Практичне включення здобувачів вищої освіти у виховну роботу реалізується також через *ініціативну участь у підготовці та проведенні різноманітних виховних заходів*, роботу з молодіжними об'єднаннями, участь у діяльності органів студентського самоврядування. Такі форми діяльності сприяють глибшому розумінню специфіки виховного процесу у вищій школі, дозволяють набутти досвіду взаємодії з різними категоріями студентської молоді.

У контексті діяльнісного підходу важливо зазначити, що подібні освітні практики забезпечують формування у здобувачів вищої освіти *емоційного інтелекту*, що включає вміння розуміти себе й інших, управляти емоціями, будувати конструктивні міжособистісні відносини. Паралельно розвиваються *комунікативні та управлінські навички*, що є базовими для ефективної виховної взаємодії. Усе це сприяє формуванню виховної компетентності як системної інтегративної якості майбутнього викладача.

Таким чином, практико-орієнтований підхід та впровадження діяльнісних форм у професійну підготовку дозволяють забезпечити ефективне формування готовності до виховної діяльності, підвищити мотивацію здобувачів вищої освіти до педагогічної взаємодії та створити умови для їхньої успішної соціалізації в межах професійної спільноти.

Менторство у сфері професійної підготовки педагогічних кадрів розглядається як один із ключових чинників становлення фахової ідентичності майбутнього викладача, зокрема у контексті опанування ним виховної функції. У сучасному освітньому дискурсі менторство визначається як особлива форма професійного партнерства, що передбачає взаємодію досвідченого викладача (наставника) з початківцем, з метою підтримки його адаптації до професійного середовища, розвитку педагогічних компетентностей та формування особистісно значущих якостей [4, с. 198].

Значущість менторського супроводу виявляється, насамперед, у можливості забезпечення індивідуальної підтримки здобувачів вищої освіти під час проходження педагогічної практики. Досвідчений наставник сприяє інтеграції здобувача вищої освіти у професійне середовище, створює безпечні умови для формування навичок виховної взаємодії, забезпечує оперативний зворотний зв'язок щодо успіхів і труднощів у виконанні виховних завдань. У цьому контексті ментор виконує не лише функцію консультанта, а й фасилітатора особистісного і професійного зростання. Його вплив поширюється на розвиток здатності здобувача вищої освіти до критичного

осмислення власного досвіду, усвідомлення професійних цінностей та формування педагогічної суб'єктності [5, с. 55].

Особливої уваги заслуговує організація взаємодії студентів-практикантів із кураторами-наставниками, яка передбачає систематичну співпрацю на основі довіри, відкритого діалогу та спільної рефлексії. Такий формат взаємодії дозволяє не лише обмінюватися досвідом, а й спільно планувати, організовувати та аналізувати виховні заходи, що суттєво підвищує якість підготовки до виховної діяльності. Індивідуалізація супроводу у форматі менторства дає змогу врахувати особистісні особливості кожного здобувача вищої освіти, підтримати його у подоланні професійних труднощів та сприяти становленню його як суб'єкта виховного процесу [5, с. 56].

Крім того, менторська підтримка стимулює розвиток рефлексивних умінь, які є необхідними для успішного здійснення виховної діяльності. Взаємодія з наставником спонукає здобувача вищої освіти до аналізу власної педагогічної позиції, оцінки ефективності виховних впливів, осмислення педагогічних ситуацій у контексті ціннісних орієнтирів сучасного викладача [6].

Таким чином, менторство є ефективним педагогічним засобом, що забезпечує цілісне професійне зростання майбутнього викладача, сприяє формуванню готовності до виховної діяльності, розвитку особистісної відповідальності, самостійності та педагогічної рефлексії як основи професійної компетентності.

Ефективна підготовка майбутніх викладачів до реалізації виховної функції потребує чітко структурованої, педагогічно обґрунтованої моделі, яка враховує сучасні вимоги до професійної освіти, тенденції розвитку освітніх технологій, потреби особистісного становлення майбутнього педагога. Запропонована модель ґрунтується на інтеграції кількох взаємопов'язаних структурних компонентів, кожен з яких забезпечує формування відповідних аспектів готовності до виховної діяльності.

Інноваційно-технологічний компонент передбачає впровадження в освітній процес сучасних педагогічних технологій, зокрема кейс-методу, методик коучингу, технік медіації, рольових та ділових ігор. Ці інструменти створюють умови для моделювання виховних ситуацій, активного залучення здобувачів вищої освіти до аналізу та прийняття рішень, формування навичок комунікації, емпатії, міжособистісної взаємодії.

Практико-орієнтований компонент забезпечує залучення здобувачів вищої освіти до реальної або максимально наближеної до реальної виховної діяльності. Це здійснюється через участь у студентських соціально важливих проєктах, волонтерській роботі, організації заходів патріотичного, просвітницького чи культурного спрямування. Завдяки цьому компоненту майбутні викладачі набувають досвіду планування, організації та реалізації виховних процесів, розвивають відповідальність, ініціативність, здатність до командної взаємодії.

Менторський компонент орієнтований на індивідуальний супровід здобувача вищої освіти з боку досвідченого наставника – викладача-куратора або ментора. Ментор забезпечує постійний зворотний зв'язок, сприяє адаптації здобувача вищої освіти до виховної діяльності, підтримує розвиток професійної рефлексії та самосвідомості, допомагає формувати індивідуальний стиль педагогічної взаємодії.

Рефлексивний компонент охоплює тренінгову роботу, методики самоаналізу, ведення рефлексивних щоденників, обговорення педагогічних кейсів. Цей компонент спрямований на розвиток здатності здобувача вищої освіти до критичного осмислення власної виховної діяльності, усвідомлення особистих педагогічних цінностей, формування індивідуального педагогічного кредо.

Запропонована модель реалізується поетапно, що забезпечує послідовність формування виховної компетентності:

Діагностично-мотиваційний етап – на цьому етапі здійснюється виявлення початкового рівня готовності здобувачів вищої освіти до виховної діяльності, аналізуються мотиваційні установки, ціннісні орієнтири, проводяться діагностичні анкетування та бесіди.

Навчально-інтерактивний етап – передбачає активне ознайомлення здобувачів вищої освіти з інноваційними підходами до організації виховної діяльності, формування знань через інтерактивні заняття, участь у тренінгах, кейс-сесіях, моделюваннях виховних ситуацій.

Практичний етап – здобувачі вищої освіти залучаються до розробки та реалізації виховних проєктів, проводять виховні заходи, беруть участь у кураторській роботі, здійснюють волонтерську діяльність під керівництвом ментора. Саме цей етап сприяє інтеграції знань і навичок у практичну діяльність.

Рефлексивно-оцінювальний етап – на завершальному етапі здійснюється аналіз ефективності реалізованої виховної діяльності, проводиться самооцінка та взаємооцінка, здобувач вищої освіти формує індивідуальне педагогічне кредо, здійснюється корекція професійної траєкторії та постановка нових цілей.

Таким чином, модель забезпечує цілісне формування готовності майбутнього викладача до виховної діяльності, об'єднуючи інноваційні засоби, практичну діяльність, наставництво та рефлексію в єдину педагогічну систему.

Узагальнюючи результати проведеного дослідження, варто зазначити, що формування готовності майбутніх викладачів до виховної діяльності є складним і багатоаспектним процесом, який потребує науково обґрунтованого, цілісного та системного підходу. Здійснений аналіз сучасних теоретичних підходів і практичних розробок дозволив окреслити провідні напрями професійної підготовки, що базуються на інтеграції інноваційних технологій, діяльнісного компонента, менторського супроводу та рефлексивної практики (Рис. 1.).

Запропонована модель підготовки майбутніх викладачів до виховної діяльності спрямована на створення освітнього середовища, в якому поєднується засвоєння теоретичних знань із практичним досвідом, наставницькою підтримкою та можливістю глибокого самоаналізу професійної діяльності. Такий підхід дозволяє формувати у здобувачів вищої освіти педагогічних спеціальностей професійно-виховну компетентність як комплексне утворення, що охоплює знання, уміння, ставлення та цінності, необхідні для ефективної взаємодії зі студентською молоддю.

Рис. 1. Модель підготовки майбутніх викладачів до виховної роботи

Особливу увагу в контексті дослідження приділено реалізації поетапної підготовки, яка включає мотиваційно-діагностичний, навчально-інтерактивний, практичний і рефлексивно-оцінювальний етапи. Така структурованість забезпечує послідовний розвиток ключових компонентів готовності до виховної діяльності, дозволяє відслідковувати динаміку професійного становлення майбутнього викладача.

Перспективним напрямом подальших наукових досліджень бачиться створення та апробація цифрових платформ для організації менторської підтримки здобувачів вищої освіти, розробка інструментарію для оцінювання рівня сформованості виховної компетентності, а також впровадження методик супервізії у системі педагогічної освіти з метою забезпечення сталого професійного розвитку викладачів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Волошина О. Концептуальні засади підготовки майбутніх учителів до виховної діяльності. *Збірник наукових праць Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. 2022. № 74. С. 45–50.
2. Каткова М. О. Формування готовності майбутніх учителів до виховної діяльності у педагогічному процесі ЗВО. *Педагогічні науки: теорія і практика*. 2019. № 1. С. 34–40.
3. Козак Л. В. Кейс-метод у підготовці майбутніх викладачів до інноваційної професійної діяльності. *Освітологічний дискурс*. 2015. № 3(11). С. 56–61. URL: <https://lnk.ua/Y4Qv152e9> (дата звернення: 13.01.2026).
4. Одарченко В. Роль менторства в системі управління професійним розвитком науково-педагогічних працівників комунального закладу вищої освіти. *Грааль науки*, 2024. (40), 197–199. DOI: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.07.06.2024.027> (дата звернення: 12.01.2026).
5. Ястремська С. О. Аналіз термінологічного ряду «коуч», «ментор», «тьютор», «фасилітатор», «едвайзер» в контексті дистанційної освіти. *Актуальні проблеми сучасної науки: зб. тез наукових праць XXIV Міжнар.наук.-практ.конф.* (с. 54–57) 27 листопада, 2017 р. Київ, Україна. URL: <https://www.inter-nauka.com/uploads/public/15135795055637> (дата звернення: 10.01.2026).
6. Palavan, Ö.; Kirikkaleli, N. O.; Güneyli, A. Mentor Teachers' Opinions for Sustainable Teacher Education: The Case of Northern Cyprus. *Sustainability* 2025, 17, 5138. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17115138> (дата звернення: 11.01.2026).

REFERENCES

1. Voloshyna O. (2022). Kontseptualni zasady pidhotovky maibutnix uchyteliv do vykhovnoi diialnosti [Conceptual foundations of training future teachers for educational activity]. *Zbirnyk naukovykh prats Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho*, № 74, pp. 45–50. [in Ukrainian].
2. Katkova M. O. (2019). Formuvannia hotovnosti maibutnix uchyteliv do vykhovnoi diialnosti u pedahohichnomu protsesi ZVO [Formation of readiness of future teachers for educational activity in the pedagogical process of HEI]. *Pedahohichni nauky: teoriia i praktyka*, № 1, pp. 34–40. [in Ukrainian].
3. Kozak L. V. (2015). Keis-metod u pidhotovtsi maibutnix vykladachiv do innovatsiinoi profesiinoi diialnosti [Case method in the training of future teachers for innovative professional activity]. *Osvitolohichni dyskurs*, № 3(11), pp. 56–61. URL: <https://lnk.ua/Y4Qv152e9> [in Ukrainian].
4. Odarchenko V. (2024). Rol mentorstva v systemi upravlinnia profesiinoho rozvytku naukovo-pedahohichnykh pratsivnykiv komunalnogo zakladu vyshchoi osvity [The role of mentoring in the management system of professional development of scientific and pedagogical workers of municipal higher education institutions]. *Hraal nauky*, (40), pp. 197–199. DOI: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.07.06.2024.027> [in Ukrainian].
5. Yastremska S. O. (2017). Analiz terminolohichnoho riadu «kouch», «mentor», «tiutor», «fasylytator», «edvaizer» v konteksti dystantsiinoi osvity [Analysis of the terminological series «coach», «mentor», «tutor», «facilitator», «advisor» in the context of distance education]. *Aktualni problemy suchasnoi nauky: zbirnyk tez naukovykh prats XXIV Mizhnar. nauk.-prakt. konf.* (pp. 54-57), 27 November 2017, Kyiv, Ukraine. URL: <https://www.inter-nauka.com/uploads/public/15135795055637> [in Ukrainian].
6. Palavan, Ö.; Kirikkaleli, N. O.; Güneyli, A. (2025). Mentor Teachers' Opinions for Sustainable Teacher Education: The Case of Northern Cyprus. *Sustainability*, 17, 5138. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17115138> [in English].

Стаття надійшла до редакції 25.02.2026 р.

Прийнята до друку 18.03.2026 р.

Опубліковано 02.04.2026 р.

This work is licensed under a Creative Commons License Creative Commons Attribution 4.0 International (CC-BY-4.0).